

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

ΜΕΡΟΣ Β' - ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

1.- Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

β) ΔΙΕΘΝΗΣ ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

5.- ΛΟΓΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΕΘΝΙΚΩΣ ΕΠΙΖΗΜΙΟΥ ΑΥΤΟΠΑΓΙΔΕΥΣΕΩΣ

Οί περί τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης ἀνταπάτες μας
(Ἄρθρον 2.6.2006)

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.sartzetakis.gr

© Χρήστος Α. Σαρτζετάκης, Αγίας Σοφίας 6, 152 36 Ν. Πεντέλη

ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΟΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ
ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΝ – ΑΤΟΜΙΚΗΝ ΧΡΗΣΙΝ
ΚΑΘΕ ΑΛΛΗ ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΑΔΕΙΑΝ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

**ΛΟΓΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ
ΕΘΝΙΚΩΣ ΕΠΙΖΗΜΙΟΥ ΑΥΤΟΠΑΓΙΔΕΥΣΕΩΣ**

Οί περί τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης αὐταπάτες μας.

*Στὴ μνήμη
Τοῦ Σμηναγοῦ Κωστῆ Ἡλιάκη*

1.- Μὲ ἀφορμὴ τὸ πρόσφατον ἐπεισόδιον συγκρούσεως δύο μαχητικῶν ἀεροπλάνων τῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας, ἑλληνικοῦ καὶ τουρκικοῦ, ὑπεράνω τοῦ Αἰγαίου σὲ περιοχὴ νοτίως τῆς *Καρπάθου*, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν κατάρριψιν ἀμφοτέρων, ἀλλὰ τὴν ἀπώλεια μόνον τοῦ Ἑλληνοσμηναγοῦ *Κωστῆ Ἡλιάκη*, ἀνεζωπυρώθη ἡ συζήτησις γιὰ τὸ σκόπιμο ἢ μὴ τῆς ἐπιλύσεως τῶν Ἑλληνοτουρκικῶν διενέξεων μὲ προσφυγὴ στὸ Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης.

Φρονῶ, ὅτι μὲ τὴν ἀνάμειξι τοῦ Δικαστηρίου αὐτοῦ ὀδηγούμεθα σὲ ἐπιζήμια γιὰ τὰ ἔθνικά μας συμφέροντα αὐτοπαγίδευσι. Καὶ ἐξηγοῦμαι :

2.- Ἦδη μὲ τὴν ὑπογραφή καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τοῦ **κειμένου Συμπερασμάτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐλσίνκι τῆς 10.12.1999** ἀποδεχθήκαμε (*Σημεῖα 4, 9 καὶ 12 τῶν Συμπερασμάτων*) τὴν ὑπαρξὶ ἐκκρεμῶν συνοριακῶν διαφορῶν καὶ ἄλλων σχετικῶν θεμάτων μὲ τὴν Τουρκία, τὰ ὅποια καὶ δεσμευθήκαμε νὰ ἐπιλύσουμε μὲ διαπραγματεύσεις μὲ αὐτὴν, σὲ περίπτωσι δὲ ἀποτυχίας τῶν διαπραγματεύσεων ἀποδεχθήκαμε τὴν προώθησι, ἀκόμη καὶ μὲ πρωτοβουλία μόνου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, ἐπιλύσεως τῶν ἐν λόγῳ διενέξεων ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης.

Εἶναι ἡ *θλιβερὴ ἱστορία ἀπιστεύτου ἐνδοτικότητος στὶς τουρκικὰς ἐπιδιώξεις καὶ ἀφρόνου ἀπεμπολήσεως στοιχειωδῶν ἔθνικῶν μας συμφερόντων*. Ἡ ἔθνικὴ μας αὐτὴ συνθηκολόγησι συνετελέσθη σὲ τρία ἐπίπεδα :

1^{ον}) μὲ τὴν *ἀναβάθμισι τῆς Τουρκίας σὲ ὑποψήφια γιὰ ἔνταξι* στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωσι χώρα·

2^{ον}) μὲ τὴν ἐγκατάλειψι παγίων θέσεων τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς, καὶ συγκεκριμένως μὲ τὴν ἐκ μέρους μας *ἀποδοχή, ὅτι ἐκκρεμοῦν συνοριακὰς διαφορὰς μας καὶ ἄλλα σχετικὰ θέματα μὲ τὴν Τουρκία* καὶ τὴν

δέσμευσί μας να προέλθουμε για την επίλυσί τους σε διαπραγματεύσεις με αυτήν· και

3^{ον}) με την αυτοπαγίδευσί μας να αναθέσουμε, σε περίπτωση αποτυχίας των διμερών διαπραγματεύσεων, την επίλυσι όλων αυτών των διαφορών για «συνοριακές διαφορές και άλλα σχετικά θέματα» στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, λύσις άκρως επικίνδυνη και καταστροφική για τα έθνημά μας συμφέροντα.

Πράγματι :

(Α) Τότε κρίνετο από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιον ή ύποψηφιότης, μεταξύ άλλων κρατών και της Τουρκίας πρός ένταξι στην Ευρωπαϊκή Ένωσι. Την ένταξι αυτή, καίτοι δέν συνέτρεχε καμμιά από τις σχετικώς αξιούμενες από τα ισχύοντα κείμενα των συνθηκών κλπ., που διέπουν την ζωή της Ευρωπαϊκής Ένώσεως, προϋποθέσεις, επιθυμούσαν διακαώς οί Ευρωπαίοι έταίροι μας, κυρίως οί έξ αυτών «μεγάλοι», για καθαρά οικονομικούς λόγους, προς έκμετάλλευσι της αγοράς της γειτονικής μας χώρας των 70 περίπου εκατομμυρίων κατοίκων. Αλλά και οί Η.Π.Α., στο πλαίσιο κυρίως προστατευτικής ύπερ της Τουρκίας μερίμνης των. Αντιθέτως ή Έλλάς δέν είχε λόγους να επιθυμή την ένταξι αυτή, και μόνο με την σκέψι, ότι με την βασικήν έλευθερία διακινήσεως και εγκαταστάσεως, που διέπει την ζωή της Ευρωπαϊκής Ένώσεως, με την εισδοχή σ'αυτήν της Τουρκίας ή χώρα μας θα κατακλυσθή από εκατομμύρια Τούρκων, αναζητούντων τύχη καλλιτέραν από αυτήν στη χώρα των, ίσως και περισσότερα των κατοικούντων Έλλήνων, ώστε ή Έλλάς κυριολεκτικώς να άλωθι και να ξαναγίνη, ειρηνικώς αυτή την φορά, Τουρκική !

Και φυσικά είχαμε θεσμικώς, με την άξιουμένη όμοφωνία για την σχετική απόφασι, την δυνατότητα να παρακωλύσουμε την ένταξι της Τουρκίας και με μόνη την επίκλησι της κατ' έξ ακολούθησι παραβιάσεως από αυτήν των κανόνων του Διεθνούς Δικαίου από δεκαετίες ήδη και καθημερινώς. Συγκεκριμένως με την επίκλησι, ότι οί Τούρκοι παραβιάζουν συστηματικώς την έθνική μας κυριαρχία και παραβαίνουν διεθνείς κανόνες έναερίου κυκλοφορίας· καθιερώνουν γκρίζες ζώνες σε έλληνικές νησίδες του Αιγαίου, διεκδικούντες με τον τρόπον αυτόν ευθέως έλληνικά μας έδάφη· συμπεριφέρονται κραυγαλέως αντίθετα προς τους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου έναντι της Έλληνικής μειονότητος, όσης απέμεινεν ακόμη στην χώρα τους ύστερα από συστηματικές διώξεις δεκαετιών, κλπ., κλπ. εκτός του ότι, περαιτέρω, έμμένουν στην έγκληματική από απόψεως Διεθνούς Δικαίου στρατιωτική κατοχή του 40 % περίπου του έδάφους της ανεξαρτήτου Κυπριακής Δημοκρατίας.

Και μάλιστα είχαμε την ευκαιρία, αφού τόσο πολύ επιθυμούσαν οι Ευρωπαίοι έταίροι μας την ένταξη της Τουρκίας, να τους έξωθήσουμε, επισείοντες την άρνησί μας σε αντίθετη περίπτωση, όπως πειθαναγκάσουν την Τουρκία να συμμορφωθῆ, επί τέλους όχι προς ιδικές μας επιθυμίες, αλλά προς τὰ επανειλημμένα ψηφίσματα και αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας και άλλων οργάνων του Ο.Η.Ε., ως και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, περι άποχωρήσεώς της από την κατεχομένη Κύπρο, καθώς και να παύση την καθημερινή άνομη και αντίθετη προς τὸ Διεθνές Δίκαιο έναντι τῆς χώρας μας συμπεριφορά της.

Παρά ταῦτα ἐμεῖς τίποτε ἀπὸ τὰ ἐθνικῶς αὐτὰ ἐπιβαλλόμενα δὲν ἐπράξαμε. Αντιθέτως, αφού ἐπισήμως, διὰ στόματος τοῦ Ὑπουργοῦ μας Ἐξωτερικῶν, εἶχαμε προαναγγείλει, ὅτι θὰ γίνουμε, χωρίς να ζητᾶμε τίποτε και χωρίς ὄρους, ἡ ἀτμομηχανή για τὴν εἴσοδο τῆς Τουρκίας εἰς τὴν Ευρωπαϊκὴν Ἐνωσιν, συντελέσαμε ὄντως μὲ τὴν ἀξιουμένη ὁμόφωνη ἀπόφασι τοῦ Ευρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, χάρις εἰς τὴν ἰδική μας συνεργασία και ὑπογραφή, στὴν ἀναβάθμισι τῆς Τουρκίας στὴν κατηγορία τῶν ὑποψηφίων εἰς τὴν Ευρωπαϊκὴν Ἐνωσιν χωρῶν.

(B) Τότε ἐπίσης μὲ τὸ ἀνωτέρω **ΣΗΜΕΙΟΝ 4 τῶν Συμπερασμάτων του τὸ ἐν λόγῳ Ευρωπαϊκὸ Συμβούλιο** προέτρεψε τὰ ὑποψήφια για ἔνταξι στὴν Ευρωπαϊκὴ Ἐνωσι κράτη, μεταξὺ τῶν ὁποίων και ἡ Τουρκία, ὅπως ἐπιδείχουν «ὅλες τῖς ἐκκρεμοῦσες συνοριακές διαφορές και ἄλλα σχετικὰ θέματα» (ἐδάφιο 4).

Πρέπει να σημειωθῆ, ὅτι τὸ Σημεῖον αὐτὸ 4 τῶν Συμπερασμάτων τοῦ Ευρωπαϊκοῦ Συμβουλίου ἀφοροῦσε ἀποκλειστικῶς και μόνον στῖς Ἑλληνοτουρκικὲς σχέσεις, διότι κανένα ἄλλο ἀπὸ τὰ ὑποψήφια προς ἔνταξι στὴν Ευρωπαϊκὴν Ἐνωσιν κράτη δὲν εἶχε, οὔτε ἔχει προβλήματα μὲ τοὺς γείτονές του. Σε κάθε δὲ περιπτώσει ὠφέιλame να ἐπιφυλαχθοῦμε στὸ προκείμενο, ἀποκλείοντες για τῖς ἑλληνοτουρκικὲς σχέσεις τὴν ρήτρα «ἐκκρεμοῦσων συνοριακῶν διαφορῶν και ἄλλων σχετικῶν θεμάτων», πρᾶγμα, πὸ μὲ περίσσεια ἀφροσύνης δὲν ἐπράξαμε. Καὶ ἔτσι μὲ τὴν ἰδικὴν μας συνυπογραφὴν τῶν ἐν λόγῳ Συμπερασμάτων ἡ Ἑλλάς ἐνυπογράφως ἀνεγνώρισε, ὅτι εἰς τῖς σχέσεις μας μὲ τὴν Τουρκία «ἐκκρεμοῦν συνοριακές διαφορές και ἄλλα σχετικὰ θέματα». Δηλαδή, **ΠΡΩΤΟΝ**, ἀποδεχθήκαμε ἀμφισβήτησι και αὐτῶν τῶν ἐθνικῶν μας συνόρων !

Και ἀκόμη ἀποδεχθήκαμε ἐκκρεμότητα και ἄλλων σχετικῶν θεμάτων, ὅταν ἦτο και εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ Τουρκία θεωρεῖ ἤδη ὡς τοιαῦτα - στὸ μέλλον πιθανὸν να προσθέσει και ἄλλα ! - και ἐπιδιώκει ἀφ' ἐνός τὴν ἀναγνώρισι τουρκικῆς μειονότητος στὴν Θράκη μας και ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀποστρατικοποίησι τῶν νησιῶν μας τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου. Ἐπιδιώξεις ἐθνικῶς ἀπαράδεκτες για τὴν Ἑλλάδα, αφού μὲ τὴν πρώτη μὲν, σκοπεῖται

ἀνατροπή καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλάς, καίτοι ἡττημένη, ἀνεγνώρισεν ἔναντι τῆς νικητρίας τότε Τουρκίας τὴν ὑπαρξὶ μόνον μουσουλμανικῆς, ὄχι δὲ τουρκικῆς μειονότητας, διότι οἱ ἀπομείναντες εἰς τὴν Ἑλλάδα μουσουλμάνοι δὲν εἶναι ἀναγκαίως καὶ Τούρκοι, ἀλλὰ συμπεριλαμβάνουν εἰς ὑψηλὰ ποσοστὰ καὶ Πομάκους (ἐκ τοῦ ἀρχαίου θρακικοῦ φύλου τῶν Ἀγριάνων, συμπολεμιστῶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου) καὶ ἀθιγγάνους, μὲ ἀπώτερο στόχο τὴν δρομολόγησι ἀξιώσεως τουρκικῆς συγκυριαρχίας στὴν Θράκη μας. Μὲ τὴν δεύτερη δέ, σκοπεῖται νὰ μείνουν ἀπροσπάτευτα τὰ νησιά μας, γιὰ νὰ γίνουν εὐκολώτερη λεία στὴν ἐπεκτατικὴ βουλμία τῶν Τούρκων, τὴν ὁποία καὶ δὲν ἀποκρύπτουν αὐτοί, ἀφοῦ πρὸς ἱκανοποίησίν της καὶ συνεκρότησαν ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν στὴν ἀπέναντι καὶ ἐγγύτατα τῶν νησιῶν μας Μικρασιατικὴ ἀκτὴ τὴν ἀποκαλουμένη ἀπὸ τοὺς ἴδιους Στρατιὰ τοῦ Αἰγαίου, πού συνεπικουρεῖται καὶ ἀπὸ ἑκατοντάδες ἀποβατικὰ σκάφη.

Καί, ΔΕΥΤΕΡΟΝ, ἐπὶ πλέον τῶν ἀνωτέρω, μὲ τὴν ρήτρα περὶ «ἐπιλύσεως» δεσμευθήκαμε, νὰ προέλθουμε σὲ διαπραγματεύσεις μὲ τὴν Τουρκία ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ «ἐκκρεμουσῶν συνοριακῶν διαφορῶν καὶ ἄλλων σχετικῶν θεμάτων». Δηλαδή συμφωνήσαμε νὰ ἐπανασυζητήσουμε μὲ τὴν Τουρκία καὶ αὐτὰ τὰ μὲ διεθνεῖς συνθήκες καθωρισμένα σύνορά μας!

(Γ) Τότε, τέλος, μὲ τὸ ἴδιο ΣΗΜΕΙΟΝ 4 τῶν Συμπερασμάτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου αὐτοπαγιδευθήκαμε, μὲ τὸ νὰ ἀποδεχθοῦμε τὴν προτροπὴ του πρὸς τὰ ὑποψήφια γιὰ ἔνταξι στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωσι κράτη, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Τουρκία, ὅπως, σὲ περίπτωσι ἀποτυχίας τῶν διαπραγματεύσεων «μέσα σὲ λογικὸ χρονικὸ διάστημα», θέσουν τίς ἐκκρεμουσες διαφορὲς στὸ Διεθνὲς Δικαστήριον» (ἐδάφιον 5), τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου ἐπιφυλαχθέντος, ὅπως «ἀνασκοπήσῃ τὴν κατάστασι σὲ σχέσι μὲ αὐτὲς τίς διαφορὲς, εἰδικὰ ὅσον ἀφορᾷ τίς ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς ἐνταξιακῆς διαδικασίας καὶ προκειμένου νὰ προωθήσῃ τὴν διευθέτησίν τους μέχρι τοῦ Διεθνoῦς Δικαστηρίου, τὸ ἀργότερον ὡς τὸ τέλος τοῦ 2004» (ἐδάφιον 6).

Εἶναι λυπηρῶς ἀξιοσημείωτο, ὅτι ἡ «ὑποχρέωσις» ἀναθέσεως τῶν ἐκκρεμουσῶν διαφορῶν στὸ Διεθνὲς Δικαστήριον, κατὰ τοὺς ἐν λόγῳ ὁρισμούς, βαρύνει μόνον τὰ «ὑποψήφια κράτη», ἐπομένως εἰς τὴν περίπτωσί μας μόνον τὴν Τουρκία, χωρὶς δηλαδή καὶ ἰδική μας εὐχέρεια, ὅπως, ἀδρανούσης ἢ δυστροπούσης εἰς αὐτὸ τῆς Τουρκίας, μὲ πρωτοβουλία μας συντρεχούσης νομίμου περιπτώσεως ἐπιληφθῆ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον. Ἐνῶ, ἐὰν διευτυποῦτο τοῦλάχιστον τοιαύτη εὐχέρεια καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα, θὰ ἤμπορούσαμε νὰ σύρουμε τὴν Τουρκία στὸ Διεθνὲς Δικαστήριον γιὰ τίς ἄνομες εἰς βάρος μας παραβάσεις τῆς τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου, πρᾶγμα, πού δὲν ἤμποροῦμε νὰ κάνουμε τώρα, ἀφοῦ ἡ Τουρκία δὲν ἔχει ἀναγνωρίσει τὴν

άρμοδιότητα του Διεθνούς Δικαστηρίου και κάθε υπαγωγή υποθέσεως της σ' αυτό απαιτεί προηγουμένως την υπογραφή συνυποσχετικού, στην οποία βεβαίως ή Τουρκία για την κρίσιν άνομημάτων της δέν πρόκειται νά προέλθη. *Έτσι και από τής πλευράς αυτής άφωπλισθήκαμε.* Η σχετική πρωτοβουλία λοιπόν προσφυγής στο Διεθνές Δικαστήριο, άγνοηθείσης τής Ελλάδος, άνετέθη εις τήν Τουρκίαν. Και μάλιστα όχι μόνον εις αυτήν. Διότι, μέ τήν άνωτέρω συνυπογραφήν άνεγνωρίσαμε στο Εύρωπαϊκό Συμβούλιο τήν δυνατότητα νά παραπέμψη έλληνοτουρκικές διενέξεις στο Διεθνές Δικαστήριο τής Χάγης άκόμη και όταν αυτό στη συγκεκριμένη περίπτωση έμεις δέν τό θέλουμε ! Πλήρης λοιπόν άπεμπόλησι τής έθνικης μας κυριαρχίας, ιδιαίτερος δέ επικίνδυνη. Άφου, άν μās απέμενε κάποια δυνατότης νά άντιταχθοῦμε εις τήν υπό τής Τουρκίας προσφυγήν εις τό Διεθνές Δικαστήριον για συγκεκριμένο θέμα, ως άπαραδέκτως φερόμενον, διότι άνάγεται εις άπρόσβλητα κυριαρχικά μας δικαιώματα, είναι ολοφάνερον, *ότι τήν ίδια άντίδρασί μας θα είναι έξαιρετικά δύσκολο νά τήν προβάλουμε και έναντι του Εύρωπαϊκού Συμβουλίου,* δηλαδή θεσμικώς έναντι ολοκλήρου τής Εύρώπης.

Είχα δημοσίως και επανειλημμένως τονίσει, μέ πόση άφέλεια είχαμε πέσει και προηγουμένως, *ήδη κατά τήν επίσημη επίσκεψι του Έλληнос Πρωθυπουργού στις Η.Π.Α. τό 1996, εις τήν καλοστημένη παγίδα άποδοχής διευθετήσεως τής έλληνοτουρκικής διενέξεως για τήν βραχονησίδα Λίμνια (Τμία) από τό Διεθνές Δικαστήριον τής Χάγης.* Τό ίδιο όλίσθημα επαναλάβαμε μέ τήν συνυπογραφή τών συμπερασμάτων του άνωτέρω Εύρωπαϊκού Συμβουλίου του Έλσίνκι τής 10.12.1999, αυτή τήν φορά στο άόριστο πλαίσιο όλων τών διενέξεών μας μέ τήν Τουρκία «για έκκρεμοῦσες συνοριακές διαφορές και άλλα σχετικά θέματα», δηλαδή διευρύναμε άορίστως τις ζημιογόνες για τά έθνικά μας συμφέροντα, όπως θα καταδειχθῆ, συνέπειές του.

3.- Άλλά ή προκειμένη ευθεία άπεμπόλησις ζωτικῶν έθνικῶν μας συμφερόντων είχεν αρχίσει ένωρίτερον, ήδη μέ τό κοινόν Έλληνοτουρκικόν ανακοινωθέν τής Μαδρίτης τής 8^{ης} **Ίουλίου 1997.** Πράγματι :

Τήν επί δεκαετίες θέσι μας, ότι δέν έχουμε μέ τήν Τουρκίαν άλλη διαφοράν από εκείνην τής όριοθετήσεως τής ύφαλοκρηπίδος τών νησιῶν μας του ανατολικού Αίγαίου, τήν έχουμε ένυπογράφως έγκαταλείψει μέ τό έν λόγω σύμφωνόν μας μέ τήν Τουρκία. Διότι μέ αυτό *άνεγνωρίσαμε, χωρίς νά υπάρχει κανένας άπολύτως λόγος, ότι ή Τουρκία έχει νόμιμα ζωτικά συμφέροντα και ένδιαφέροντα στο Αίγαίο.* και άκόμη

παραιτηθήκαμε από κάθε μονομερή, χωρίς την ιδική της συγκατάθεσι, ενέργεια στο Αίγαίο !

Συγκεκριμένως, όπως και κατά το παρελθόν δημοσίως έχω επισημάνει, *μέ το 4ο σημείο* του κοινού ανακοινωθέντος της Μαδρίτης της 8ης Ιουλίου 1997 Έλλάς και Τουρκία δεσμευθήκαμε αμοιβαίως σε «*σεβασμό στα νόμιμα ζωτικά συμφέροντα και ενδιαφέροντα της κάθε χώρας στο Αίγαίο, τα οποία έχουν μεγάλη σημασία για την ασφάλεια και την εθνική κυριαρχία τους*». Άλλα οί πάντες γνωρίζουν, ότι και στο Διεθνές Δίκαιο όταν τα «*συμφέροντα και ενδιαφέροντα*» ενός κράτους είναι «*νόμιμα*», ονομάζονται «*δικαιώματα*» και ασκούνται ως τοιαύτα, ανεξαρτήτως εάν έχουν ή όχι «*μεγάλη σημασία για την ασφάλεια και την εθνική του κυριαρχία*». Η *έπιλεγείσα επομένως τότε διατύπωση*, σε συνδυασμό μάλιστα με τον όρο «*ζωτικά*», που ενθυμίζει την αξίωσι της χιτλερικής Γερμανίας για «*ζωτικό χώρο*», *μόνον την κερκόπορτα της τουρκικής επεκτατικής βουλμίας άνοιξε, νομίμως πλέον !* Άφου ήμπορεί άνετως να έρμηνευθῆ ως έμμεσος και για πρώτη φορά από την Ελλάδα αναγνώρισις δικαιωμάτων της Τουρκίας εις το Αίγαίο, ενώ τέτοια δικαιώματά της κατά το Διεθνές δίκαιο και τις ισχύουσες διεθνείς συνθήκες δέν υπάρχουν. Το τελευταίο όμως αυτό νομικό για τις τουρκικές επιδιώξεις πρόσκομμα έχει αναιρεθῆ πλέον με την άφρονα, ως ανωτέρω, συνυπογραφήν μας, σύμφωνα με την άλλη αρχή του Διεθνούς Δικαίου, κατά την οποία και άπλῶ «*συμφέροντα*» ή «*ένδιαφέροντα*», δηλαδή και προτου αυτά να καταστούν «*δικαιώματα*», ήμποροῦν να αποτελέσουν αντικείμενο *συμβατικής* μεταξύ των κρατῶν δεσμεύσεως. Να λοιπόν πῶς με περίσσεια επιπολαιότητος και άφροσύνης δεσμευθήκαμε.

Μέ το 5ο πάλι σημείο του ίδιου ανακοινωθέντος, με το οποίο συνεφωνήθη επίσης τότε «*δέσμευσι άποφυγῆς μονομερῶν ενεργειῶν στη βάσι του αμοιβαίου σεβασμοῦ και της έπιθυμίας, ὡστε να άποτραποῦν συγκρούσεις ὀφειλόμενες σε παρεξήγησι*», απέκλεισαμε την δυνατότητα να μεριμνοῦμε μόνοι μας, χωρίς την άδεια της Τουρκίας, ακόμη και για ζητήματα οικονομικής εκμεταλλεύσεως μέσα τα όρια της Έλληνικῆς επικρατείας (π.χ. γεωτρήσεις στα χωρικά μας ύδατα) ή και για θέματα εθνικῆς μας κυριαρχίας ! Έτσι *ύπενομεύσαμε* και αὐτήν την *δυνατότητα*, που το Διεθνές Δίκαιον της θαλάσσης μᾶς δίδει, της *επέκτασεως* με μονομερή μας δήλωσι της *αιγιαλίτιδος ζώνης μας* (χωρικῶν υδάτων) *στα δώδεκα μίλια*, άφου τέτοιο ένδεχόμενο έσπευσε ή Τουρκία να αναγάγη σε «*αίτία πολέμου*» (casus belli), εμεις δέ ύποκειμεθα πλέον στην ανωτέρω δέσμευσι να άποτρέπομε τις συγκρούσεις ! Και να σημειωθῆ, ότι ή επέκτασι των χωρικῶν μας υδάτων στα δώδεκα μίλια θά κατέλυε νομικῶς

άρκετες τουρκικές ἀμφισβητήσεις. Ἐπομένως, μόνον ἀφρόνως μέχρι σήμερα, μὲ βλάβη τῶν ἐθνικῶν μας συμφερόντων δὲν προήλθαμε σ'αὐτήν, καὶ μάλιστα ἔκτοτε, ἀπὸ τὴν θλιβερὴ ἐκείνη συμφωνία τῆς Μαδρίτης, ἐπαύσαμε ἀκόμη καὶ τὴν ἀπλὴ ἀναφορὰ τοῦ ἐνδεχομένου ἐπεκτάσεως τῶν χωρικῶν μας ὑδάτων σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου τῆς Θαλάσσης !

...

4.- Τώρα τὸ μνημονευθὲν ὑπεράνω τῆς θαλασσίας περιοχῆς *Καρπάθου* ἐπεισόδιο ἑλληνοτουρκικῆς ἀεροπορικῆς συγκρούσεως, τὸ ὁποῖο, ἐκτὸς ἄλλων, ἐστοίχισε τὴν ζωὴ σὲ ἓνα σημεναγὸ μας, ἀπέδειξε κατὰ τρόπον ψηλαφητῶς τραγικόν, ὅτι ἡ πολιτικὴ μας θωπειῶν, ἐνδοτικότητος καὶ ὑποχωρήσεων ἐναντι τῆς Τουρκίας τίποτε δὲν ἀποδίδει, ἀντιθέτως μάλιστα γιγαντώνει τὴν εἰς βάρος μας προκλητικότητα καὶ ἐπιθετικότητά της. Λογικῶς ἐπομένως θὰ ἔπρεπε τὸ ἐν λόγω ἐπεισόδιο νὰ νουθετήσῃ τοὺς πάντες καὶ νὰ σημάνη τὴν κοινὴ ἐπὶ τέλους παραδοχὴ, ὅτι ἐπιβάλλεται μεταβολὴ ἄρδην τῆς στάσεώς μας ἐναντι τῆς Τουρκίας μὲ ὀλοσχερῆ ἐγκατάλειψιν ὅλων τῶν, ὡς ἀνωτέρω, χειρονομιῶν μας ἐνδοτικότητος καὶ ἀφρόνου συνθηκολογήσεως.

Ὅμως, κατὰ πρωτοφανῶς παράδοξο τρόπο, παριστάμεθα μάρτυρες τοῦ ἀντιθέτου ἀκριβῶς φαινομένου ! Μὲ ἀφορμὴ τὸ ἀνωτέρω ἐπεισόδιον ἄρχισε νὰ καταβάλλεται *ἐργῶδης προσπάθεια αὐτοενοχοποίησεώς μας*, ὅχι, ὅπως θὰ ἔπρεπε, γιὰ τὴν χαραχθεῖσα κυρίως μὲ τὰ *Συμπεράσματα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐλσίνκι τῆς 10.12.1999* ὀλεθρία πολιτικὴν ἐνδοτισμοῦ καὶ ὑποχωρήσεών μας, ἀλλά, ἀντιθέτως, διότι περίπου ἀθετήσαμε καὶ δὲν ἀνεπτύξαμε περαιτέρω τὴν πολιτικὴν αὐτὴν ἐθνικῆς συνθηκολογήσεως ! Ἐφθασαν μάλιστα μέχρι σημείου νὰ χλευάζουν ὡς «*μὴ σοβαρῆ*» τὴν ἐθνικὴ μας θέσι δεκαετιῶν, ὑπὸ ὅλες τὶς Κυβερνήσεις, ὅτι τὸ μόνον πρόβλημά μας μὲ τὴν Τουρκίαν εἶναι αὐτὸ τῆς ὀριοθετήσεως τῆς ὑφαλοκρηπίδος τῶν νησιῶν μας τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου, καίτοι ἡ πολιτικὴ αὐτὴ ἦτο καὶ εἶναι ἡ μόνη ἐθνικῶς ἀξιοπρεπὴς καὶ ἐπιβεβλημένη ! Καὶ τὴν χλευάζουν τώρα ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν ὁποίων ὡς ὑπευθύνων ἡγετῶν ἠκολουθήθη ἡ πολιτικὴ αὐτὴ ! Καὶ ὅλη ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ αὐτοενοχοποίησεως ἀναπτύσσεται μὲ *κύρια ἐπῶδό*, ἰδίως ἀπὸ διάφορα Μ.Μ.Ε., ἐφημερίδες καὶ ραδιοτηλεοπτικούς διαύλους, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ *ἐγκατάλειψι τῆς ἀκολουθουμένης ἐπὶ τῶν ἑλληνοτουρκικῶν σχέσεων δῆθεν ἀνενδότου καὶ ἀδιεξόδου ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς*, μὲ ἐπικέντρωσι στὴν ἀνάγκη *παραπομπῆς τῶν ὅλων ἐνώπιον τοῦ Διεθνoῦς Δικαστηρίου τῆς Χάγης*. Φυσικὰ ἠκολουθήθη καὶ στὴν περίπτωσιν ἡ δοκιμασμένη πρακτικὴ τῶν ὀλοκληρωτικῶν καθεστώτων, τοῦ ἀποκλεισμοῦ δηλαδὴ ἀπὸ τὴν σχετικὴ δημοσιότητα κάθε μὴ ἀρεστῆς ἀντιπάλου γνώμης, ὅταν συνέβαιναν ἡ

έπιχειρηματολογία της να είναι πειστικωτάτη και άκαταμάχητος. Προφανώς, για να μη χαλάση ή σουπα της επιδιωκομένης άμαρτωλής ποδηγετήσεως της άνυποψιάστου κοινής γνώμης τών Έλλήνων.

Μάλιστα ό σχετικός ζήλος έφθασε μέχρι προτάσεως *άδιανοήτου* : *να στέρξουμε*, όπως στις έπιλυτές από τó Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης διαφορές μας με την Τουρκία συμπεριληφθούν και τὰ «χωρικά ύδατα και ή έκτασί τους», καθώς και ή «άποστρατικοποίησι τών νησιών» μας, άορίστως, χωρίς να διευκρινίζεται, έάν πρόκειται για όλα τὰ νησιά μας ή μόνον για τὰ έναντι τών Μικρασιατικών άκτών (του άνατολικού Αιγαίου). Και είναι ή πρότασις αυτή άδιανόητος, διότι ή μὲν *έκτασι τών χωρικών υδάτων* όρίζεται από τις διεθνείς συνθήκες και τὰ διεθνή νόμιμα και δέν ήμπορεί να άποτελέση άντικείμενο δικαστικού καθορισμού, άφου κάτι τέτοιο θά διήνοιγε τó ανεπίτρεπτον ένδεχόμενον άνακαθορισμού τους, δηλαδή της καταργήσεως ύφισταμένων κανόνων με δικαστικήν άπόφασιν (!). ή δέ *άποστρατικοποίησις τών νήσων* άποτελεί θέμα καθαρώτατα πολιτικό, συνδεόμενο άμέσως προς την έθνικήν ασφάλεια της χώρας και την έθνική μας κυριαρχία και έπομένως χωρίς την άφρονα άπεμπόλησι αυτών σε καμμία περίπτωση δέν ήμπορεί και αυτή να καταστή άντικείμενο κρίσεως του Διεθνούς Δικαστηρίου.

Όμως, όχι μόνον για τὰ σοβαρώτατα αυτά, αλλά και ή *συνολική δέσμευσι* μας, ήδη με την συνυπογραφή και από την Ελλάδα τών Συμπερασμάτων του Εύρωπαϊκού Συμβουλίου του Έλσίνκι της 10.12.1999, περι ύποβολής τών Έλληνοτουρκικών διενέξεων στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, ουσιαστικώς άποτελεί σαφώς επικίνδυνη και έθνικώς έπιζήμια άυτοπαγίδευσι μας. Και ίδου διατί :

5.- Έν πρώτοις, τó Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης στερείται έν προκειμένω πάσης δικαιοδοσίας ! Και δέν άποκλείεται, έπομένως, να κηρύξη την θεσμική του άναρμοδιότητα, όποτε τó άδιέξοδο θά είναι πλήρες.

Και στερείται δικαιοδοσίας, διότι, κατά τó άρθρον 36 § 3 του Καταστατικού τών Ηνωμένων Έθνών και τó άρθρον επίσης 36 του Καταστατικού του Διεθνούς Δικαστηρίου, αυτό *έπιλαμβάνεται της έπιλύσεως μόνον «νομικών» διαφορών*. Ήδη δέ από τών συνθηκών του Λοκάρνο (1926) ως *νομική διαφορά* θεωρείται και νοείται μόνον «*ή άμοιβαία άμφισβήτησις νομίμου δικαίωματος*». Είς την περίπτωση όμως τών έλληνο-τουρκικών διενέξεων *ούτε ή Έλλάς* άμφισβητεί «νόμιμο δικαίωμα της Τουρκίας», άφου κανένα *νόμιμο* δικαίωμα έπί έλληνικών έδαφών δέν προβάλλει ή Τουρκία (που να άμφισβητή ή Έλλάς)· *άλλά ούτε και ή Τουρκία* άμφισβητεί τὰ υπό της Έλλάδος προβαλλόμενα «*νόμιμα* δικαίωμάτα» της. Π.χ. στην περίπτωση της βραχονησίδος Ίμια, *ούτε* προβάλλει ή Τουρκία *νόμιμο* δικαίωμα, που να άμφισβητή ή Έλλάς, *άλλά ούτε* και άμφισβητεί τó υπό της Έλλάδος προβαλλόμενο «*νόμιμο δικαίωμά*» της, τó βασιζόμενο έπί τών διεθνών συνθηκών ειρήνης και ένσωματώσεως της Δωδεκανήσου (1947) έν συνδυασμῳ προς την Ίταλο-τουρκικήν

του 1932· αφού ή Τουρκία αντιπαρέρχεται τις διεθνείς αυτές συνθήκες, υποστηρίζουσα μάλιστα δια την χρονικῶς δευτέραν, του 1947, ότι δὲν τὴν δεσμεύει, διότι δὲν ἦτο συμβαλλομένη καὶ ἡ ἰδία εἰς αὐτήν, καὶ προτείνει ἀπλῶς «ἀνασυστήσιν» τοῦ ὅλου «προβλήματος» τοῦ Αἰγαίου, μὲ τὴν διεκδίκησι ἑκατοντάδων βραχονησίδων, πού τις ἐντάσσει σὲ «γκρίζες ζῶνες», δηλαδὴ ἀμφισβητεῖ εὐθέως ὀλόκληρον τὸ ὑφιστάμενον νομικὸν καθεστῶς τοῦ Αἰγαίου!

Μὲ καμμιά ἐπομένως λογικὴ δὲν πρόκειται «ἀμοιβαία ἀμφισβήτησις νομίμου δικαιώματος», ὅποτε καὶ μόνον θὰ εἶχαμε «νομικὴ διαφορά», ἐπιλυτέα ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον. Ἄλλωστε, μὲ τὴν ἀνωτέρω ἐπίσημη τοποθέτησι τῆς Τουρκίας ἐπὶ τοῦ θέματος ἐπισημαίνεται ἐντονώτατα ὁ πολιτικὸς καθαρῶς χαρακτήρ τῆς διενέξεως.

Ἄκόμη, ἡ ὑπαγωγὴ μιᾶς νομικῆς διαφορᾶς εἰς τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον ἐνέχει ἀπὸ μόνη τῆς τὴν ἀναγνώρισι ἀμοιβαίως ἀπὸ τὸ κάθε μέρος, ὅτι τὸ ἄλλο μέρος ἀμφισβητεῖ τὸ νόμιμο δικαίωμά του. Ἔτσι, μὲ δεδομένον, ὅτι στὶς ἴδιες, ὡς ἀνωτέρω, συνθήκες θεμελιούται ἡ ἐθνικὴ μας κυριαρχία ἐπὶ ὀλοκλήρου τῆς Δωδεκανήσου, μὲ τὸ νὰ δεχθοῦμε τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου π.χ. γὰρ τὴν βραχονησιδα Λίμνιαν (Ἴμια), εἶναι σὰν νὰ ἀποδεχόμεστε τὴν ἀμφισβήτησι ἀπὸ τὴν Τουρκία τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας ἐπὶ ὀλοκλήρου τοῦ Δωδεκανησιακοῦ νησιωτικοῦ συμπλέγματος! Καὶ ἂς μὴ ξεχνᾶμε σχετικῶς, ὅτι οἱ Τοῦρκοι δὲν παραλείπουν, νὰ ἐπαναλαμβάνουν, ὅτι κακῶς ἠνέχθησαν τὴν ἐνσωμάτωσι τῆς Δωδεκανήσου εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα. Δὲν ἀποκλείεται ἐπομένως καθόλου νὰ προβάλουν καὶ τὴν ἐπιβουλή τους αὐτὴ ὡς «ἐκκρεμοῦσα» μαζί μας «συννοριακὴ διαφορά» τους ἢ ὡς «ἄλλο σχετικὸ θέμα».

6.- Μὲ τὴν αὐτοδέσμευσί μας γιὰ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον, ἐγκατελείψαμε, προκειμένου νὰ καθιδρυθῇ ἡ ἀρμοδιότης του, τὴν ἐπίκλησι τοῦ πολιτικοῦ χαρακτήρος τῶν ἑλληνο-τουρκικῶν διενέξεων. Ἔτσι ὅμως ἀπώλεσαμε τὴν δυνατότητα, νὰ ἐπισημαίνουμε διαρκῶς, ὅτι ἡ Τουρκία μὲ τις ἀξιώσεις τῆς ἀντιστρατεύεται τὴν ὑφισταμένην κατάστασιν (τὸ «*status quo*») τῆς περιοχῆς, πρῶγμα τὸ ὁποῖον καὶ τὴν περιάγει σὲ δυσμενεστάτη θέσι, διότι καὶ ὁ Χάρτης τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν καὶ ὅλες οἱ ἔκτοτε διεθνεῖς συνθήκες, πού θεσπίζουν τὸ ἀπαραβίαστον τῶν ὑφισταμένων συνόρων, **ρητῶς ἀπαγορεύουν**. Ὅποτε μὲ τέτοια σταθερῶς τηρουμένη ἰδικὴ μας πολιτικὴ καὶ δὲν θὰ ἀπομένῃ εἰς τὴν Τουρκία, ἐὰν θελήσῃ νὰ ἐμμεῖνη στὶς ἀξιώσεις τῆς σὲ βᾶρος μας, ἄλλη ὁδὸς ἀπὸ τὸν πόλεμον. Τὸν ὁποῖον καὶ βεβαίως διὰ πολλοὺς λόγους δὲν θὰ ἀποτολμήσῃ.

7.- Κυρίως ὅμως ἀναδύεται ὁ ἄμεσος κίνδυνος τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον νὰ ἐκφέρῃ, ἐν ὄψει τῆς ἀληθινῆς φύσεως τῶν διαφορῶν, πολιτικὴ κρίσις, δηλαδὴ κρίσις σκοπιμότητος, πού ἀπὸ ἄλλους θὰ ὑπαγορευθῇ.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλό. Ἀφοῦ οἱ διενέξεις μας μὲ τὴν Τουρκία ἔχουν, ὅπως ἐξετέθη, **πολιτικὸν ἀποκλειστικῶς** χαρακτηῖρα, **πολιτικὴ ἀναμένεται νὰ εἶναι καὶ ἡ ἐτυμηγορία τοῦ Διεθνoῦς Δικαστηρίου**, ἐὰν αὐτὸ ἐπιληφθῆ κατ' οὐσίαν τῆς ἐκδικάσεώς των καὶ δὲν κηρύξη τὴν ἀναρμοδιότητά του. Ἀλλὰ οἱ ἐντεῦθεν κίνδυνοι εἰς βάρος τῶν ἐθνικῶν μας συμφερόντων πελώριοι. Καὶ ἰδοὺ διατί :

Ἐτυμηγορία **πολιτικὴ** ὑπὸ τοῦ Διεθνoῦς Δικαστηρίου μόνον κατὰ τὶς ὑπαγορευσεις τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἐπιβούλων θὰ ἐκδοθῆ. Δηλαδή, μόνον *ἐννοικὴ γιὰ τὰ ἐθνικὰ ἑλληνικὰ μας συμφέροντα δὲν πρόκειται νὰ εἶναι !*

Καὶ τὸ πρᾶγμα ἔχει τὴν ἐξήγησίν του. **Πῶς εἶναι δυνατόν, νὰ ἐμπιστευθῆ οἰοσδήποτε ἐχέφρων** ἄνθρωπος τὴν *ἐπίλυσιν πολιτικῆς* διενέξεως, καὶ μάλιστα μεταξὺ Κρατῶν, *εἰς τοὺς συγκροτοῦντας τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης*, δηλαδή *εἰς τὰ 15 μέλη του ; Συγκεκριμένως, μὲ ποιῆς ἐγγυήσεις ἀμεροληψίας ;* Ὅταν εἶναι δεδομένον, - καὶ ὅσοι ἔχομεν ἀσκήσει δικαστικὰ καθήκοντα ἐκ πικρᾶς προσωπικῆς ἐμπειρίας γνωρίζομεν -, ὅτι ἡ εὐορκος ἐπιτέλεσις τοῦ καθήκοντος, ὀδυνηρὰ καθ' ἑαυτήν, εἶναι ἐξόχως ἐπικίνδυνος, ὅταν πρόκειται περὶ ὑποθέσεων, οἱ ὁποῖες ἔστω καὶ ἐμμέσως ἔχουν **πολιτικὸν χαρακτηῖρα**, μὲ ἐπικινδυνότητα ἐξικνουμένην πολλὰς φορὰς μέχρι καὶ ἀπειλῶν θανατώσεως (τοῦ δικάζοντος ἢ καὶ μελῶν τῆς οἰκογενείας του) ; Ὅταν λοιπὸν θέλει *ἀσυμβίβαστη γενναιοφροσύνη καὶ ἀπροσμέτρητη ψυχικὴ ἀντοχὴ ἢ σωστὴ ἄσκησις τοῦ δικαστικοῦ καθήκοντος*, ἀκόμη καὶ ὅταν πρόκειται περὶ ἐφαρμογῆς τῶν κειμένων νόμων εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἐσωτερικῆς δικαιοδοσίας ἐνὸς Κράτους, δηλαδή χωρὶς νὰ εἶναι κἂν ἐριστὰ δικαιώματα ἢ συμφέροντα αὐτοῦ· ἀντιλαμβάνεται ὁ καθένας τὸ πόσον ἀπείρως δυσκολώτερα γίνονται τὰ πράγματα γιὰ τοὺς δικάζοντες, ὅταν ἐπιζητεῖται δικαστικὴ ἐπίλυσις διενέξεων **πολιτικῆς φύσεως μεταξὺ κρατῶν**. Διότι τότε **ὁ καταναγκασμός, ἀπὸ Κράτη πλέον ἀσκούμενος, εἶναι ἀφόρητος καὶ ἔτσι ἰδιαιτέρως ἀποτελεσματικός**. Καὶ βεβαίως τὰ Κράτη οὔτε θὰ διστάσουν εἰς τὴν ἄσκησίν του, πρὸς ἐκμαίευσιν ὑπηρετούσης *ἄνομα* συμφέροντά των ἀποφάσεως, τοῦλάχιστον ὅσα δὲν διστάζουν καὶ τοὺς κανόνες τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου συνεχῶς νὰ παραβιάζουν ἢ καὶ τὶς διεθνεῖς συνθηκῆς ἀσυστόλως νὰ ἀθετοῦν. Καὶ ἐν προκειμένῳ δὲν εἶναι μόνον ἡ «ἀντίδικός» μας Τουρκία, εἶναι ἐνδιαφερόμενοι καὶ ἄλλοι μὲ διαπλεκόμενα μὲ αὐτὴν συμφέροντα, μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ τοῦ παγκοσμίου πανθέου τῶν διεθνῶς ἀνομούντων. Αὐταπατώμεθα λοιπὸν, ἐὰν ἀναμένωμεν ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον ἀκεραϊότητα κρίσεως καὶ Δικαιοσύνην ἐπὶ τῶν **πολιτικῶν** μας διενέξεων μὲ τὴν Τουρκία. Γιατὶ ἐθελουφλοῦμε καὶ δὲν ἀτενίζουμε κατὰματα τὴν κρατοῦσα σὲ οἰκουμενικὴ κλίμακα **διαπολιτειακὴ πολιτικὴ** πρακτικὴ ; Γιατὶ δὲν συνειτιζόμεθα ἀπὸ τὴν 30ετῆ καὶ πλέον τραγωδία τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν μας ;

Μὲ αὐτὰ δὲν ἐκφέρεται βεβαίως ἀπαξιοτικὴ κρίσις γιὰ τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν ἀποστολὴν Διεθνῶν Δικαστηρίων. Κάθε ἄλλο. Διότι, ὅταν πρόκειται περὶ τῆς θεσμικῆς ἀποστολῆς των, ὅταν δηλαδή καλοῦνται νὰ ἀποφανθοῦν ἐπὶ **νομικῶν διαφορῶν**, τότε ὁ περιορισμὸς των εἰς τὴν ἐφαρμογὴν κανόνων δικαίου (τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου ἢ διεθνῶν συνθηκῶν), λόγῳ ἀκριβῶς τοῦ *μονοσημάντου* αὐτῶν, *περιορίζει* εἰς τὸ ἐλάχιστον καὶ τὰ ἐνδεχόμενα *αὐθαιρεσίας*, ἐπομένως καὶ

καταναγκασμοῦ πρὸς διάπραξιν αὐτῆς. Ἄν καὶ ἐπὶ τοιούτων διαφορῶν δὲν λείπουν ὀδυνηρὰ ἀντίθετα παραδείγματα. Δηλαδή ἀποφάσεων ἀπροσδοκῆτων, ποὺ δὲν ἐφαρμόζουν εἰς τὴν πραγματικότητα κανόνες δικαίου, ἀλλὰ *ὑπηρετοῦν πειθηνίως πολιτικές, ἐπὶ τοῦ διεθνοῦς πεδίου, σκοπιμότητες*. Ἀπλῶς ἄς θυμηθοῦμε σχετικῶς ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες τὸ προηγούμενο τῆς *προσφυγῆς μας εἰς τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης*, ὅταν ἡ Τουρκία τὸ 1976 ἐπεχείρησε γεωλογικὲς ἔρευνες εἰς τὴν περιοχὴ τῆς ὑφαλοκρηπίδος τῆς Ἑλλάδος. Τότε τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον, μὲ «διαταγὴ» του μὲν τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 1976 *ἀπέρριψε τὸ αἴτημά μας γιὰ προσωρινὰ μέτρα*, μὲ τὸ αἰτιολογικόν, ὅτι δὲν πάθαμε «ἀνεπανόρθωτη βλάβη» καὶ σὲ περίπτωσι ζημίας μας θὰ ἔχουμε δικαίωμα ἐπανορθώσεώς της (!)· μὲ τὴν ἀπόφασί του δὲ τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1978 *κηρύχθηκε ἀναρμόδιον*, νὰ κρίνῃ ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς διαφορᾶς !...

8.- Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐθνικὴ μας ἐμπειρία ἀπὸ τὴν δικαιοδοτικὴ δραστηριότητα τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου τῆς Χάγης, καὶ μάλιστα ἐπὶ *νομικῆς* τότε ἑλληνο-τουρκικῆς διαφορᾶς. Ἀντιλαμβάνονται λοιπὸν ὅσοι δὲν ἐθελοτυφλοῦν, τί μᾶς ἐπιφυλάσσει ἡ κρίσις τοῦ Δικαστηρίου αὐτοῦ ἐπὶ τῶν *ἀκραιφνῶς μόνον πολιτικῶν χαρακτῆρος* διενέξεών μας μὲ τὴν Τουρκία, κρίσις ἡ ὁποία ἐν τούτοις μὲ τόσον θόρυβον ἐπιζητεῖται. Καὶ ἐπὶ τέλους, ἄς ἀναλογισθοῦμε ἀκόμη, γιατί τὴν πρότασιν αὐτὴν μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν ὑπεδέχθη, μόλις ἐξεδηλώθη στὴν ἐθελοτυφλουμένην χώραν μας, καὶ σταθερῶς ἐπικροτεῖ σύσσωμος ὁ Τουρκικὸς τύπος. Ὅχι φυσικὰ γιὰ τὸ καλὸ μας...

Ἐν ὄψει ὅλων τῶν προεκτεθέντων προβάλλει ὀλοφάνερο τὸ συμπέρασμα: *ἡ ἀνάδειξις τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου τῆς Χάγης σὲ τελικὸ κριτὴ τῶν πολιτικῶν μὲ τὴν Τουρκία διαφορῶν μας εἶναι σαφῶς ἐπικίνδυνη καὶ θὰ ἀποβῆ βλαπτικὴ γιὰ τὰ ἐθνικά μας συμφέροντα.-*

Νέα Πεντέλη, 2^α Ἰουνίου 2006

Χρήστος Α. Σαρτζετάκης
www.sartzetakis.gr